

Modest Schoepen werd geboren in Boom op 16 mei 1925. Hij veranderde, bij de start van zijn muziekcarrière zijn voornaam vlug in Bobbejaan.

Omdat hij als jonge gast niets liever deed dan zingen en jodelen en moppen tappen, mocht Bobbejaan van zijn vader naar de muziekschool. Bobbejaan Schoepen zijn eerste auditie vond plaats in 1944, voor de radio in Brussel. Hij kreeg vanaf 1943 al doorgevoerd onderricht van gitaarvirtuoos Frans De Groodt (1892-1990). In dat jaar debuteerde hij met een memorabel optreden in de Antwerpse Ancienne Belgique. Voor een nokvolle zaal zong hij het Zuid-Afrikaanse liedje "Neen mamma. 'n Duitseman, die wil ek nie. Want Schweinefleisch dat lus ek nie.", waarop de nazi's hem wegvoerden en de Ancienne Belgique voor drie weken sloot. Kort nadien werd hij opgeëist om in Duitsland te werken. Als alternatief verkoos hij te zingen voor de Vlaamse arbeiders die verplicht tewerk gesteld waren. In oktober 1944 werd hij hiervoor, zonder onderzoek of proces, drie maanden opgesloten in de Mechelse Dossinkazerne.

Tijdens de shows voor de Amerikaanse troepen in Duitsland leerde hij de country & westernmuziek kennen en de "zingende cowboy" Roy Rodgers werd al vlug zijn grote voorbeeld. Nadat hij begin jaren '50 de podia van alle Vlaamse cinemazalen betrad, deed hij halverwege de jaren 50 nog eens alles over met een eigen circus. Om hiervoor reclame te maken reed hij te paard door de straten van het dorp, waar zijn circustent opgesteld stond. Ik herinner me nog de tijd, dat hij optrad in de Kuurnse cinema O'Connor en dat later zijn circustent aan de oude tramstation stond, waar ik toen woonde! Hij werd beroemd in Nederland, vooral omdat hij in hun toenmalige kolonie Indonesië optrad voor de Nederlandse troepen en ook in Duitsland brak hij door met o.m. de Duitse versie van zijn grote hit uit '59 "Café zonder bier", dat "Ich steh' an der Bar und habe kein Geld" werd. Aan dit nummer werd in '62 de Vlaamse film "De Ordonnans" opgehangen met o.m. Denise De Weerd, Yvonne Lex, Charles Janssens en Nand Buyl in de hoofdrollen. "Café zonder bier" is de Nederlandse vertaling van "Pub without beer" van de Australische countryzanger Slim Dusty. In diezelfde film treedt ook de Belgische groep "The Cousins" op, ons allen overbekend van het nummer "Kili watch". Met de Duitse versie van dit nummer scoorde Bobbejaan in de Duitse hitparade. Bobbejaan had er trouwens een handje van weg om Vlaamse nummers in het Duits te vertalen. Naast zijn eigen nummers zong hij bij vb. In het Duits "Marina" van Rocco Granata en "Viel bittere Tränen" van Enny Denita. De Belgische popgroep "Dead Man Ray" trok op toernee met "De Ordonnans" en bracht de film opnieuw in de belangstelling. De film werd bij die gelegenheid ook op video uitgebracht.

In 1957 vertegenwoordigde Bobbejaan België op het Eurovisie Songfestival met "Straatdeuntje". Het was het jaar, dat Corry Brokken met "Net als toen" won. De bekendste nummers van Bobbejaan, die ik bezit zijn op een 8-tal 78-toerenplaten: "Laat maar gaan" en op een tiental 33 toeren: "Koetje boe" (1949), "'k Zie zo geire mijn duivekot" (1950), "De paardemolen", "De lichtjes van de Schelde", "De lachende Vagebond" (1958), (ook bekend in de Duitse versie van Fred Bertelmann), "De jodelende fluit" (1949), "Ik sta op wacht" (1957, origineel van Joop De Knecht), "Ik heb eerbied voor jouw grijze haren" (ook bekend in de versie van Gert Timmerman (1963) en in de Duitse vertaling van Camillo Felgen), "Ik heb me dikwijls afgevraagd" (in het Frans "Je me suis souvent demandé" van Richard Anthony), "In de schaduw van de mijn", "Een hutje op de heide", "La Novia" (1961, een vertaling uit het Italiaans, oorspronkelijk van Tony Dallara, waarvan Sacha Distel de Franse versie zong en Julie Rogers in 1964 de Engelse: "The wedding")), "Violetta" (gebaseerd op een thema van Verdi), "Ik geloof" (bekend in de versie van Jimmy Frey, waarmee hij aan Canzonissima deelnam), enz ...

De "zingende cowboy" bouwde in de zestiger jaren in Kasterlee het pretpark "Bobbejaanland" uit, waarbij Rudi Carell, tijdelijk zijn buurman werd. Hij vond het niet te min om samen met zijn vrouw Josée, een operazangeres van opleiding en schoonzus van de overleden quizmaster Jan Theys, aan de tapkast te staan en hij trakteerde er tot voor kort de bezoekers op 5 optredens per dag, tot hij

in 1999 van de dokter te horen kreeg, dat hij darmkanker had. Bobbejaan, vrouw Josée en haar zus maakten van het pretpark een der grootste van Europa. Vanaf 1990 begonnen de kinderen een rol te spelen in de uitbating van het pretpark, met Jacky als diegene die het meest in de publieke belangstelling stond. In mei 2004 werd het pretpark overgelaten aan een Spaanse groep. In febr. 2001 zagen we Bobbejaan nog op de VRT in "Man bijt hond" en hij zag er echt goed uit! In februari 2005 stond Bobbejaan, n.a.v. Saint Amour, het literaire festival nog 4 maal op het podium, waarbij hij het hoger genoemde "Je me suis souvent demandé" en "Lichtjes van de Schelde" zong. Onlangs werd nog zijn 80ste verjaardag gevierd. In zijn rijkgevulde muziekcarrière heeft hij 25 gouden en platina-platen veroverd. Ik herinner mij hem ook nog, rond de jaren 1965, toen hij samen met zijn vrouw Josée, optrad in het "Witte Paard" te Oostende waar je toen een pot halve liter bier kreeg voor 80 BF. "Waar is den tijd"... zong hij toen al.

Uit : Seniorennet, 25.11.2005

Info Antwerp EVENTS™©

Info Antwerp | EVENTS™©